

Незабудка

Антоніна Гармаш-Литвин

Кажуть люди, що було це в одному селі: жила собі дівчина, скромна, тиха. Гарненька своєю молодістю, юною незайманістю. Красунею ніхто б її не назвав, та кожному приємно було зупинити очі на свіжому дівочому личку. А особливо привабливі були яскраво-блакитні глибокі очі. І покохала дівчина такого собі звичайного хлопця, що нічим не вирізнявся з-поміж своїх товаришів. Любили одне одного вірно і палко. Як зустрінуться, то не можуть відірвати очі від очей. Ні від кого не ховали свого почуття, бо було воно чисте і прозоре, як весняна блакить... І були б вони щасливі звичайним людським щастям, коли б не було на світі страшного лиха – війни. Затрубили труби, почали збиратися хлопці в похід. Всі плакали-тужили. А двоє закоханих не плакали, тільки нічого не могли робити: все дивились, дивились одне на одного. Коли відходили новобранці із села, хлопець із дівчиною довго стояли, злившись у німому риданні. Тільки стиха чулося: Не забудь! Не забудь! І мов шелест у відповідь: – Не забуду! Не забуду!

Пролетіла вогневим вихором війна, повернулися хлопці в село. Та коханого дівчини з блакитними очима серед них не було: – "Загинув смертю хоробрих!" – сказали їй. Не плакала – тільки мовчки нудила світом. Сохла, марніла. Знаходилися і женихи, але вона мовчки заперечливо хитала головою, а в очах все важчав смуток, ходила, мов тінь, тільки очі були живі, яскраві і такі блакитні, що боляче було глянути в них...

Одного разу, коли розквітла весна, коли кожна пташка, комашка, кожна травинка наповнена весняною жагою, пішла дівчина ген за село, лугом... Довго блукала поміж трав, збирала квіти... У співі пташок, у шелесті трав, у пустотливих поривах весняного вітру їй вчувалися слова коханого "Не забудь... Не забудь..." І вуста мимоволі вимовляли: "Не забуду... Не забуду..." Та нараз безсило впала на землю, вперше заривавши вголос. Огорнули її ніжні шовкові трави, пестливо схилився зеленими стрілами очерет. І не стало її... Тільки поміж травною зблиснули яскравою блакиттю маленькі скромні квіточки, такі, як очі дівчини...

І назвали їх люди незабудками. Кажуть, що вони чарівні. Якщо подарувати ту квітку милому, то в його серці ніколи не погасне дивний вогник кохання...